

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce **LAJES, s. r. o.**, IČ 27460339, se sídlem Praha 8, Pobřežní 620/3, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 18. 12. 2009, č. j. 15509/09-1200-102067,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „žalovaného“) označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým tento orgán rozhodl o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daňovou ztrátu z příjmů právnických osob za část zdaňovacího období od 24. 5. 2006 do 31. 12. 2006. Tímto výměrem vydaným dne 27. 5. 2009 snížil Finanční úřad pro Prahu 4 žalobci daňovou ztrátu z příjmů právnických osob o 2 059 570 Kč.

Žalobce v žalobě zpochybnil závěr žalovaného, podle nějž žalobce a J&T BANKA, a. s., jsou (v roce 2006 byli) osobami jinak spojenými dle § 23 odst. 7 písm. b) bodu 2 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Podle tohoto ustanovení jsou osoby jinak spojené pouze tehdy, pokud se shodné osoby podílejí na vedení nebo kontrole jiných osob. Za jinak spojené osoby se nepovažují osoby, kdy je jedna osoba členem dozorčích rad obou osob. Žalobce se domnívá, že Ing. D. P. se jako jednatel žalobce (dlužníka) podílel v kalendářním roce 2006 pouze na vedení žalobce, nikoliv však již na kontrole společnosti J&T BANKA, a. s. (věřitele). Zákon má „podílením se na kontrole společnosti“ nepochybně na mysli takový

vztah osoby a společnosti, který dává této osobě možnost fakticky ovládat takovou společnost, tj. fakticky rozhodovat o jejích úkonech, činnosti, podnikatelských záměrech, obchodních postupech atd.; tato osoba musí mít přímý či nepřímý podíl na hlasovacích právech této kontrolované společnosti, a to alespoň v míře takové, aby mohla fakticky kontrolu vykonávat. Naproti tomu členství v dozorčí radě společnosti nezakládá podíl na kontrole společnosti ve smyslu zákona o daních z příjmů. Člen dozorčí rady J&T BANKY, a. s. (ani jiné banky), nemůže jakkoliv ovlivnit to, zda nějakému subjektu bude či nebude poskytnut úvěr a případně za jakých podmínek. Proces schvalování bankovních obchodů má přesná pravidla a postupy; konkrétně v J&T BANCE, a. s., schvaluje poskytnutí či neposkytnutí úvěru výhradně úvěrový výbor a představenstvo. Ing. D. P. nemohl nijak ovlivnit, zda a za jakou cenu žalobce získá úvěr. Pokud zákon nepovažuje za osoby jinak spojené dvě společnosti, které mají stejné členy dozorčí rady, nemůže ani členství v jedné dozorčí radě společnosti zakládat kontrolu nad touto společností. V § 23 odst. 7 větě poslední zákona o daních z příjmů se stanoví, že účast v kontrolní komisi nebo obdobném kontrolním orgánu a provádění kontroly za úplatu se nepovažuje za podílení se na kontrole. Nezákonnou diskriminaci spatřuje žalobce v tom, že pokud by na straně věřitele nebyla akciová společnost, ale družstvo, a Ing. D. P. by byl v kontrolní komisi družstva (dle § 244 zákona č. 513/1991 Sb. se jedná o obdobnou funkci jako je funkce člena dozorčí rady), nejednalo by se o jinak spojené osoby.

Žalobce v daňovém řízení tvrdil, že jeho vlastní jmění nebylo v roce 2006 záporné, ale ve výši 200 000 Kč; žalovaný k tomu však konstatoval, že ve svém rozhodnutí vycházel z přílohy k řádnému daňovému přiznání, ve které žalobce vykázal záporný vlastní kapitál ve výši mínus 5039 tis. Kč. Žalovaný tvrdí, že žalobce chybně uvádí základní kapitál, žalobce však zdůraznil, že měl na mysli vlastní kapitál. Vycházel z pokynu Ministerstva financí D-300 ze dne 16. 11. 2006 k jednotnému postupu při uplatňování některých ustanovení zákona o daních z příjmů, kde je uveden příklad pro výpočet výše úroků neuznávaných jako daňový výdaj podle § 25 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů a kde je definován vlastní kapitál pro účely výpočtu jako stav vlastního kapitálu k prvnímu dni příslušného zdaňovacího období nebo ke dni vzniku poplatníka (...), pokud nedojde v průběhu zdaňovacího období, popřípadě jeho části ke změně vlastního kapitálu. Žalobce vznikl 24. 5. 2006 a jeho vlastní kapitál při vzniku byl 200 000 Kč; v průběhu roku 2006 nedošlo ke změně vlastního kapitálu. V příloze k řádnému daňovému přiznání je vykázán záporný vlastní kapitál žalobce ve výši – 5039 tis. Kč, ale v této částce je zahrnut na ř. 84 rozvahy v plném rozsahu k 31. 12. 2006 výsledek hospodaření běžného účetního období 2006 ve výši mínus 5239 tis. Kč, který se dle pokynu D-300 do vlastního kapitálu nezahrnuje a který v rozporu s tímto pokynem žalovaný zahrnul do stavu vlastního kapitálu za část zdaňovacího období od 24. 5. 2006 do 31. 12. 2006. I kdyby tedy společnost J&T BANKA, a. s., a žalobce byli osobami jinak spojenými, bylo by rozhodnutí žalovaného v rozporu s § 25 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů a v rozporu s pokynem D-300 Ministerstva financí. Pro účely výpočtu základu daně se musí počítat vlastní kapitál žalobce za zdaňovací období roku 2006 ve výši 200 tis. Kč, a nikoliv ve výši mínus 5039 tis. Kč; z úroků zaplacených žalobcem společností J&T BANKA, a. s., by tedy jako výdaje (náklady) vynaložené k zajištění a udržení zdanitelných příjmů měla být uznána částka ve výši minimálně 24 219,17 Kč.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že práva a povinnosti členů dozorčí rady akciové společnosti jsou upraveny v § 197 až § 201 obchodního zákoníku; podle nich dozorčí rada dohlíží na výkon působnosti představenstva a uskutečňování podnikatelské činnosti společnosti, přezkoumává řádnou, mimořádnou a konsolidovanou, popřípadě mezitímní účetní závěrku a návrh na rozdělení zisku nebo úhradu ztráty a předkládá své vyjádření valné hromadě, svolává valnou hromadu, jestliže to vyžadují zájmy společnosti, a na valné hromadě

navrhuje potřebná opatření. Členové dozorčí rady jsou oprávněni nahlížet do všech dokladů a zápisů týkajících se činnosti společnosti a kontrolují, zda účetní zápisy jsou řádně vedeny v souladu se skutečností a zda se podnikatelská činnost společnosti uskutečňuje v souladu s právními předpisy, stanovami a pokyny valné hromady. Ing. D. P. jako člen dozorčí rady společnosti J&T BANKA, a. s., která je především kontrolním orgánem s významným oprávněním ve vztahu ke statutárním orgánům, a jako jednatel žalobce byl v postavení jinak spojené osoby, na kterou se vztahuje § 23 odst. 7 písm. b) bod 2 zákona o daních z příjmů.

Žalovaný nesouhlasí s tím, že nerespektoval Pokyn č. D-300; naopak postupoval podle jeho bodu č. 6. Žalobce ve své žalobě cituje bod č. 5 Pokynu č. D-300 k § 25, podle nějž se postupuje při testování výše daňově neuznatelných úroků z úvěrů a půjček poskytovaných mezi spojenými osobami (tzv. test nízké kapitalizace). Žalobcem uváděná definice stavu vlastního kapitálu se použije při výpočtu koeficientu uvedeného v bodu č. 5 Pokynu č. D-300 k § 25; tento koeficient se však stanoví pouze za předpokladu, že žalobce nevykázal záporný vlastní kapitál. V případě, že žalobce vykázal záporný vlastní kapitál, bude správce daně postupovat podle bodu č. 6 Pokynu č. D-300 k § 25, ve kterém je uvedeno, že při vykázání záporného vlastního kapitálu jsou veškeré úroky z přijatých úvěrů a půjček podle § 25 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů daňově neuznatelným výdajem. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu soud zjistil, že podle zjištění správce daně zaúčtoval žalobce za zdaňovací období 2006 na účet č. 5621101 – úroky bank (úvěry) – částku úroků ve výši 2 059 569,86 Kč, kterou uplatnil do daňově uznatelných nákladů v roce 2006. Jedná se o úroky z úvěru poskytnutého žalobci v celkové výši 82 700 000 Kč společností J & T BANKA, a. s. V době poskytnutí úvěru byl členem dozorčí rady banky Ing. D. P., který byl současně jednatelem žalobce. Správce daně vyloučil částku úroků z daňově uznatelných nákladů, neboť se v uvedeném případě jedná o poskytnutí úvěru mezi osobami jinak spojenými podle § 23 odst. 7 písm. b) bodu 1 zákona o daních z příjmů. Žalovaný v odvolacím řízení s tímto postupem souhlasil; dal sice za pravdu žalobci, že Ing. P. nebyl osobou spojenou dle § 27 odst. 7 písm. b) bodu 1 zákona o daních z příjmů, byl ovšem spojenou osobou dle § 27 odst. 7 písm. b) bodu 2 zákona. Jestliže žalobce vykázal záporný vlastní kapitál ve výši minus 5039 tisíc Kč, přesahuje částka úroků v celkové výši 2 059 569,86 Kč čtyřnásobek výše jeho vlastního kapitálu ve smyslu § 25 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů, a proto nelze tuto částku úroků uznat za výdaj (náklad) ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

Žaloba není důvodná.

Nejprve se soud zabýval otázkou pasivní legitimace žalovaného s ohledem na znění zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky. Žaloba byla podána dne 17. 2. 2010 proti Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu, tedy proti správnímu orgánu, do jehož působnosti spadalo do dne 31. 12. 2012 rozhodování v této věci. Tato působnost však přešla s účinností zákona č. 456/2011 Sb. (tj. k 1. 1. 2013) na Odvolací finanční ředitelství (§ 1, §§ 5-7 zákona č. 456/2011 Sb.). Podle § 69 s. ř. s. je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Protože v průběhu řízení přešla působnost na Odvolací finanční ředitelství, považoval soud za žalovaného právě tento správní orgán.

Podle § 23 odst. 7 písm. b) bod 2 zákona o daních z příjmů platí, že liší-li se ceny sjednané mezi spojenými osobami od cen, které by byly sjednány mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, a není-li tento rozdíl uspokojivě doložen, upraví správce daně základ daně poplatníka o zjištěný rozdíl; nelze-li určit cenu, která by byla sjednávána mezi nezávislými osobami v běžných obchodních

vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, použije se cena zjištěná podle zvláštního právního předpisu. (...) Spojenými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí jinak spojené osoby, kterými jsou osoby, kdy se shodné osoby nebo osoby blízké podílejí na vedení nebo kontrole jiných osob, tyto jiné osoby jsou vzájemně osobami jinak spojenými. Za jinak spojené osoby se nepovažují osoby, kdy je jedna osoba členem dozorčích rad obou osob.

Podle § 25 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů nelze za výdaje (náklady) vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely uznat zejména úroky z úvěrů a půjček, u nichž je věřitel osobou spojenou ve vztahu k dlužníkovi, a to ve výši úroků z částky, o kterou úhrn úvěrů a půjček od spojených osob, v průběhu zdaňovacího období nebo období, za něž se podává daňové přiznání, přesahuje šestinásobek výše vlastního kapitálu, je-li příjemcem úvěru a půjčky banka nebo pojišťovna, nebo čtyřnásobek výše vlastního kapitálu u ostatních příjemců úvěrů a půjček.

V projednávané věci je hlavním důvodem, pro který byl vydán dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob, ta skutečnost, že v době poskytnutí úvěru žalobci byl jednatel žalobce současně členem dozorčí rady ve společnosti J&T BANKA, a. s., tj. v žalobcově věřiteli.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval práva a povinnosti členů dozorčí rady tak, jak jsou upraveny v § 197 až 201 obchodního zákoníku, a na základě této úpravy dospěl k závěru, že dozorčí rada je především kontrolním orgánem společnosti s významným oprávněním ve vztahu ke statutárním orgánům; proto byl Ing. D. P. v postavení jinak spojené osoby, na kterou se vztahuje § 23 odst. 7 písm. b) bod. 2 zákona o daních z příjmů.

Žalovaný i správce daně vycházeli při rozhodování ze shora citované úpravy zákona o daních z příjmů, konkrétně z § 23 odst. 7 písm. b) bodu 2 a § 25 odst. 1 písm. w) zákona. K výkladu druhého jmenovaného ustanovení se vyjádřil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 7. 11. 2007, č. j. 2 Afs 165/2006-114 (publikován pod č. 1487/2008 Sb. NSS), jehož závěry, ačkoli se vztahují k právní úpravě zákona o daních z příjmů ve znění účinném pro zdaňovací období roku 2000, dopadají podle samotného NSS i na úpravu provedenou zákonem č. 438/2003 Sb. s účinností od 1. 1. 2004. Tato novelizace zaplňuje „mezeru“ v zákoně, v jejímž důsledku předtím do režimu odepření daňové uznatelnosti úroků z úvěrů nespádala situace, kdy příjemce úvěru (půjčky) měl účast na vedení, kontrole či jmění poskytovatele, a spádala tam toliko situace, v níž tuto účast měl poskytovatel na příjemci. V tomto rozhodnutí NSS dospěl k závěru, že pod pojem „vedení“ budou nepochybně zahrnuty všechny formy „obchodního vedení“, vedle toho tam však budou spadat i některé další formy ovlivňování konkrétní činnosti obchodní společnosti, a to takové, které mají podstatný vliv na její hospodaření, a tedy zprostředkovaně i na výši její daňové povinnosti z hlediska daně z příjmů právnických osob. Účastí na „vedení“ proto nutno rozumět zejména výkon funkce statutárního orgánu či členství v takovém orgánu, a také členství v jiném podobném orgánu jako např. v dozorčí radě.

Podle Nejvyššího správního soudu může mít účast na vedení ve smyslu § 25 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů jednak formu přímou, a to tehdy, když poskytovatel úvěru (půjčky) se sám osobně účastní na vedení příjemce půjčky (to je myslitelné pouze v případě, že poskytovatelem je fyzická osoba). Účastnit se na vedení lze i formou nepřímou, a to tak, že osoby účastné na vedení poskytovatele úvěru (půjčky), který je obchodní společností či družstvem – tj. zejména jeho statutární orgány, členové jeho statutárních orgánů, členové jeho dozorčí rady či někteří další příslušníci vrcholového vedení – jsou zároveň účastní na vedení příjemce půjčky. Účast na vedení ve formě nepřímé se zde děje personálním propojením vedení obou právnických osob, které umožňuje fyzickým osobám, jež se na vedení obou

účastní, mít potřebné informace o hospodaření obou společností a na základě toho optimalizovat daňovou povinnost.

Nejvyšší správní soud tedy staví na stejnou úroveň, pokud jde o ovlivňování činnosti společnosti, výkon funkce statutárního orgánu i členství v jiném podobném orgánu, jako např. v dozorčí radě, což je postavení, ve kterém se nacházel Ing. D. P. Ten měl možnost ze své pozice člena dozorčí rady ovlivňovat činnost statutárního orgánu banky, a tedy i podmínky půjčky, která byla poskytnuta společnosti, jejímž jednatelem byl právě Ing. D. P. V případě žalobce se tedy jednalo o zjevný případ nepřímé účasti prostřednictvím personálního propojení obou osob, neboť člen dozorčí rady poskytovatele půjčky byl v době poskytnutí smlouvy o půjčce současně jednatelem příjemce, měl přístup k informacím a mohl je ve prospěch své společnosti použít. Proto městský soud neshledal důvodnou námitku, že se Ing. D. P. jako jednatel podílel sice na vedení žalobce, ale nikoli na kontrole společnosti J&T BANKA ve smyslu § 23 odst. 7 písm. b) bodu 2 zákona o daních z příjmů.

Žalobce na podporu svého tvrzení cituje § 23 odst. 7 písm. b) bod 2 zákona o daních z příjmů, který podle něj potvrzuje jeho výklad, neboť pokud se nepovažují za osoby jinak spojené dvě společnosti, které mají stejné členy dozorčí rady, tak je zcela logické, že ani členství v jedné dozorčí radě společnosti nemůže zakládat kontrolu nad touto společností. Městský soud souhlasí se žalobcem, že v citovaném ustanovení je skutečně uvedeno, že „za jinak spojené osoby se nepovažují osoby, v jejichž dozorčích radách je členem totožná osoba; tato situace však v daném případě nenastala, neboť Ing. D. P. byl v rozhodném období členem pouze jedné dozorčí rady, a to J&T BANKY. Z této své pozice měl možnost získat v rámci kontrolní činnosti značné poznatky o hospodaření banky, které pak mohl uplatnit ve vedení žalobce, jehož byl jednatelem. Pokud by byl Ing. P. členem dozorčí rady i ve druhé společnosti, prováděl by i zde kontrolní činnost, ale získané informace by neměl možnost využít ve společnosti ke svému prospěchu. Ing. P. byl v daném případě současně členem dozorčí rady jedné společnosti a jednatelem druhé společnosti, ve které přímo rozhodoval jako její jednatel, a tedy ve zcela odlišném postavení, než kdyby byl členem dozorčí rady i ve druhé společnosti.

Městský soud považuje za nutné zmínit i závěr Ústavního soudu uvedený v nálezu ze dne 23. 3. 2010, Pl. ÚS 7/08, podle kterého z hlediska dikce, účelu a smyslu § 25 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů *„postačovalo zjištění o ovlivňování stěžovatele jako příjemce půjčky ze strany poskytovatele půjčky formou nepřímé účasti poskytovatele na vedení společnosti příjemce prostřednictvím personálního propojení obou osob“*, a nikoliv již to, zda *„došlo ke spekulativnímu snížení zisku či nikoliv“*. Z toho vyplývá, že pro rozhodnutí žalovaného postačilo zjištění o propojení věřitele a dlužníka prostřednictvím spojené osoby, jak je popsáno v napadeném rozhodnutí.

Dále žalobce namítá, že by rozhodnutím žalovaného mohlo dojít k nezákonné diskriminaci žalobce, neboť z § 23 odst. 7 poslední věta vyplývá, že účast v kontrolní komisi nebo obdobném kontrolním orgánu a provádění kontroly za úplatu se nepovažuje za podílení se na kontrole. Nezákonnou diskriminaci spatřuje v tom, že pokud by na straně věřitele nebyla akciová společnost, ale družstvo, a Ing. D. P. byl v kontrolní komisi družstva (dle § 244 zákona č. 513/1991 Sb. se jedná o odbornou funkci, jako je funkce člena dozorčí rady), nejednalo by se tak o jinak spojené osoby. K této námitce soud konstatuje, že je nutno vycházet z skutkových zjištění v projednávané věci; žalovaný i správce daně posuzovali postavení Ing. D. P. jako jinak spojené osoby proto, že byl členem dozorčí rady konkrétního věřitele, tj. akciové společnosti, a nikoli z důvodu jeho hypotetické činnosti v jiných žalobcem jmenovaných orgánech.

Soud závěrem poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Afs 67/2013–28 ze dne 22. 8. 2013, ve kterém při posuzování obdobné situace (taktéž ve vztahu k žalobci, avšak k jinému zdaňovacímu období) soud zdůraznil, že nebylo podstatné, zda Ing. P. skutečně vyhledával informace o hospodaření úvěrové banky (tj. společnosti J & T BANKA, a. s.) a zda využil své pozice ve funkci člena dozorčí rady ke sjednání specifických podmínek pro poskytnutí úvěru mezi úvěrovou bankou a žalobcem. Pro posouzení daňové uznatelnosti bylo důležité pouze to, že k takovým vnitřním informacím měl ze své pozice přístup a že je potenciálně mohl využít jako jednatel žalobce.

Ve druhé žalobní námitce žalobce zpochybnil výši svého vlastního kapitálu, s nímž pracoval správce daně; jeho vlastní kapitál činil 200 tis. Kč, a proto mu úroky z úvěru měly být uznány aspoň částečně.

Podle pokynu D-300 k jednotnému postupu při uplatňování některých ustanovení zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, resp. podle jeho bodu 6 výkladu k § 25, platí, že „*Při vykázání záporného vlastního kapitálu jsou veškeré úroky z přijatých úvěrů a půjček podle § 25 odst. 1 písm. w) zákona daňově neuznaným výdajem*“. Mezi účastníky je nesporné, že žalobce vykázal záporný vlastní kapitál ve výši mínus 5039 tis. Kč a učinil tak v souladu s účetními předpisy. Jakkoli tedy žalobce správně poukazuje na bod 5 daného pokynu, podle jehož vzorce se vypočítává výše úroků z úvěrů a půjček, kterou nelze uznat za daňový výdaj, tento výpočet nelze v daném případě použít, neboť se uplatní pravidlo bodu 6, tj. že při vykázání záporného vlastního kapitálu jsou veškeré úroky z přijatých úvěrů a půjček podle § 25 odst. 1 písm. w) zákona daňově neuznaným výdajem.

Žalobce má ve své argumentaci zřejmě na mysli tu pasáž bodu 5 výkladu k § 25, podle níž „*se nepřihlíží ke změně vlastního kapitálu k poslednímu dni zdaňovacího období, popřípadě jeho části v důsledku vykázaného výsledku hospodaření za příslušné zdaňovací období nebo jeho část*“. Žalobcův vlastní kapitál se v průběhu roku 2006 změnil právě v důsledku výsledku hospodaření vykázaného k poslednímu dni zdaňovacího období; hospodaření však bylo natolik ztrátové, že vlastní kapitál dosáhl záporných hodnot mnohonásobně vyšších, než činila kladná hodnota základního kapitálu, a proto bylo na místě postupovat podle bodu 6 výkladu k § 25. Bod 5 se neužije jako celek, tedy se neužije ani jeho právě citovaná pasáž, podle níž se nepřihlíží ke změně vlastního kapitálu v důsledku vykázaného výsledku hospodaření.

Městský soud v Praze po projednání podané žaloby neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí; proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, a náhrada nákladů řízení mu proto nepřisluší, žalovanému pak nevznikly žádné prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **I z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. února 2014

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková